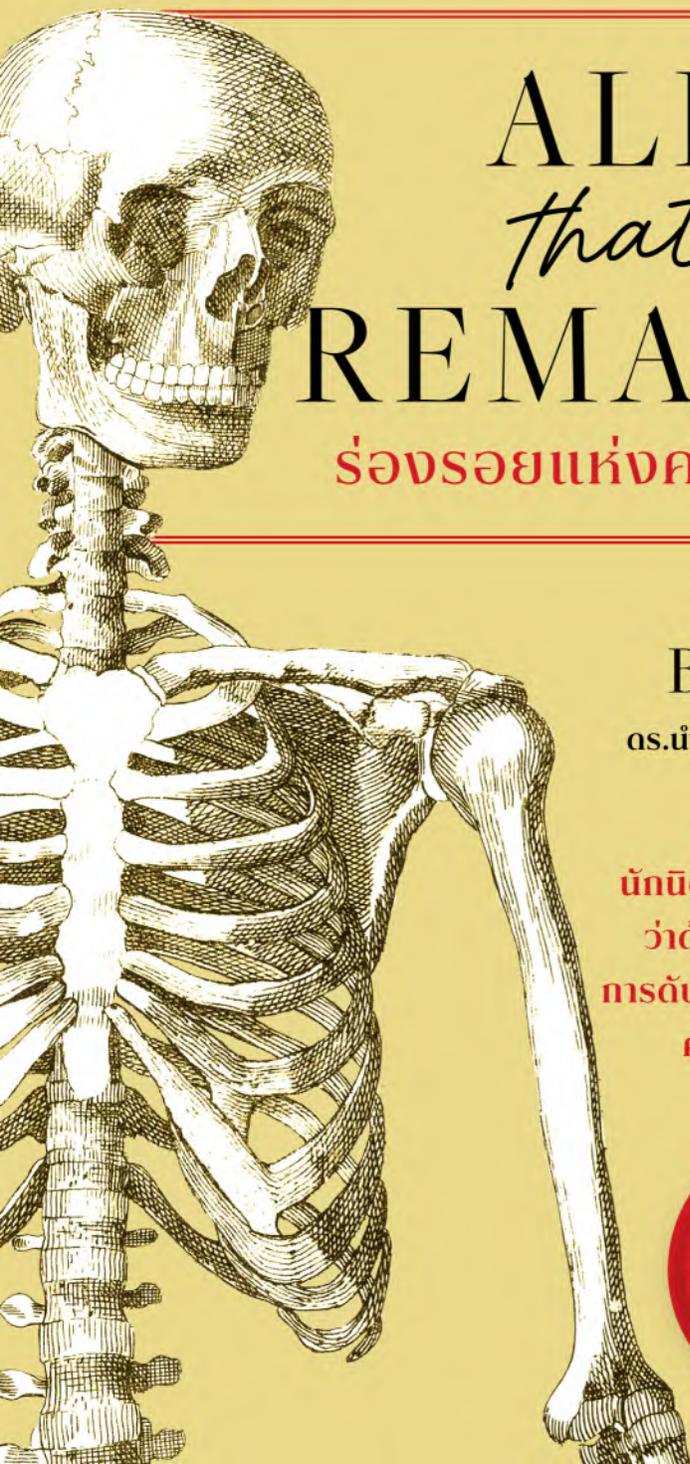

Sophia

ทุกชีวิตที่จากไป...ล้วนทิ้งความหมายไว้ให้เราจดจำ

ALL *that* REMAINS

ร่องรอยแห่งความตาย

SUE
BLACK

ดร.นำชัย ชีววิวรรณ แปล

มุมมองของ
นักนิติวิทยาศาสตร์ชื่อดัง
ว่าด้วยเรื่องความตาย
การดับสูญและการคลี่คลาย
คดีอาชญากรรม

หนังสือแห่งปี

รางวัลวรรณกรรม
ซอลไทร์

(Saltire Literary Awards)

ประจำปี 2018

ร่่องรอยแห่งความตาย

All That Remains

Sophia

ไมเคิลบริซท์ทอมรินทรี คอร์เปอร์ชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Sophia Publishing

Copyright © Professor Dame Sue Black 2018

Thai translation rights arranged with Johnson & Alcock Ltd through EYA Co., Ltd.

Image courtesy of Wellcome Collection. Public Domain.

Internal Images: Global Blended Learning Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่อนุญาตจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9042-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทรี คอร์เปอร์ชันส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษะเนียร วิรตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

ที่ปรึกษากลุ่มนอนพักชั้น มณฑิรา ภูพาน้ำ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนากานต์ วัชรินบูลย์

บรรณาธิการ พิมพ์ชัย ทัพชัยวรภัทร์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปก สิริรัตนา นวลนุ่ม • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์

คอมพิวเตอร์ นางนุช ศรีสุขไช • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร สุนธธา กิ่งกั้น, รมีดา แสงสวัสดิ์

แต่ ทอม ผู้เป็นที่รักและชีวิตของฉันทลอดไป
และแต่ เบธ เกรซ และแอนนา ซึ่งทุกคนต่างเป็นลูกสาวคนโปรดของฉันท
ขอบคุณทุกคนที่ทำให้ทุกช่วงเวลาในชีวิตของฉันทมีคุณค่า

คำนำสำนักพิมพ์

เราถูกสอนให้หวาดกลัวความตาย จนหลายครั้งกลายเป็นความเคยชินที่จะเลี่ยงแม้แต่การเอ่ยถึง แต่สำหรับศาสตราจารย์ซู แบล็ก นักนิติมานุษยวิทยาผู้ใช้เกือบทั้งชีวิตทำงานอยู่ท่ามกลางซากศพ ความตายเปรียบเสมือน “เพื่อนผู้คุ้นเคย” ที่สามารถทำความรู้จักกันได้อย่างเปิดเผย ไม่มีสิ่งใดต้องหวั่นเกรง...

ท่ามกลางกลิ่นฟอร์มาลินฉุนกึ่งและบรรยากาศนึ่งสังัดของห้องชันสูตร ความตายกำลังทำหน้าที่สอนให้เราเข้าใจถึงคุณค่าของชีวิตที่เคยดำรงอยู่ ไม่ว่าจะเป็นบทเรียนจาก “ครูผู้เสียบงัน” ที่บริจาคร่างกายเพื่อการศึกษา ร่องรอยบาดแผลที่บ่งบอกถึงวินาทีสุดท้ายของเหยื่ออาชญากรรม หรือแม้แต่เส้นเลือดดำบนหลังมือที่กลายเป็นบาร์โค้ดทางคืนความยุติธรรมให้กับเด็กน้อยผู้ถูกรุกราน ทุกร่างไร้วิญญาณมีเรื่องราวชีวิตที่รอการถอดรหัส และทุกโครงกระดูกคือจดหมายเหตุที่บันทึกบทสรุปแห่งการเป็นมนุษย์

ร่องรอยแห่งความตาย (All That Remains) จะพาคุณก้าวข้ามกำแพงแห่งความกลัว เพื่อไปสำรวจ “ใบหน้าอันหลากหลายของความตาย” ผ่านประสบการณ์ตรงจากสมรภูมिसงคราม พื้นที่ภัยพิบัติ และห้องปฏิบัติการนิติวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัยที่สุดในโลก ซู แบล็ก จะพิสูจน์ให้คุณเห็นว่า ความตายไม่ใช่จุดจบของชีวิต แต่คือส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดของกระบวนการมีชีวิต และเมื่อเรากล้าสบตากับความตาย เพื่อยอมรับวัฏจักรแห่งการดับสูญ เราจะพบว่าสิ่งที่หลงเหลืออยู่หลังลมหายใจสุดท้ายนั้นไม่ใช่เพียงเก้าอี้หรือร่างที่เนาเปื่อย

หากคือความจริง อัศจรรย์ และความทรงจำที่ไม่มีวันสูญสลาย
ตราบเท่าที่ศาสตร์แห่งนิติมานุษยวิทยายังคงอยู่

Sophia

สารบัญ

บทนำ	1
1. ครูผู้เจียบจัน	15
2. เซลส์ของเราและตัวเรา	35
3. ความตายในครอบครัว	73
4. ความตายที่ใกล้ชิดและเป็นส่วนตัว	91
5. จากเก้าสู่เก้า	113
6. กระดูกพวกนั้น	141
7. ไม่ลืมเลือน	171
8. <i>Invenerunt corpus</i> - พบศพแล้ว!	201
9. ศพที่ถูกหั่น	237
10. คอชอวอ	271
11. เมื่อภัยพิบัติเล่นงาน	305
12. ชะตากรรม ความฉวา และความกลัว	333
13. สารละลายที่เป็นทางออกในอุดมคติ	367

ส่งท้าย	391
ชายจากบัลมอร์	407
คำขอบคุณ	411
เครดิตภาพ	414
เกี่ยวกับผู้เขียน	415

บทนำ

“ความตายไม่ได้เป็นความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต
ความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือสิ่งที่ตายไปจากใจเรา
ในระหว่างที่เรายังมีชีวิตอยู่ต่างหาก”

นอร์แมน เทาซินส์
นักข่าวการเมือง (ค.ศ. 1915 - 1990)

ต้นตอนอายุราวสองขวบ

ความตาย และความวุ่นวายโกลาหลราวกับละครสัตว์ที่อยู่รอบตัวมันนั้น อาจเต็มไปด้วยความซ้ำซากจำเจยิ่งกว่าแ่งมุมอื่นใดของการดำรงอยู่ของมนุษย์ ความตายถูกสมมติให้เป็นดั่งปีศาจร้าย เป็นทูตนำสารแห่งความเจ็บปวดและความทุกข์ระทม เป็นนักร่ำที่คอยหลอกหลอนและออกไล่เหยื่อจากเงามืด และเป็นหัวขโมยจอมอันตรายในยามวิกาล เราตั้งฉายาที่เหยียดหยามและส่อเค้าลางร้ายต่างๆ ให้ความตาย ไม่ว่าจะป็น มัจจุราชผู้เกลี้ยให้ทุกชีวิตเท่าเทียม เทวทูตแห่งความมืด หรือผู้ขี่ม้าสี่สี¹ ทั้งยังฉายภาพความตายว่าเป็นดั่งโครงกระดูกชูบผอมในเสื้อคลุม ผู้ดลีดำ ถือเคียวสังหารเล่มยาว พร้อมจะกระชากวิญญาณออกจากร่างของเราด้วยการตัดเพียงครั้งเดียว บางครั้งความตายก็มาในรูปแบบลักษณะของภูตผีปิศาจที่ลอยโฉบเหนือหัวพวกเราผู้เป็นเหยื่อซึ่งกำลังหวาดกลัว และแม้ว่าในหลายภาษาที่ใช้คำนามแบบระบุเพศจะกำหนดให้ความตายเป็นหญิง (รวมถึงภาษาละติน ฝรั่งเศส สเปน อิตาลี โปแลนด์ ลิทัวเนีย และนอร์ส) แต่บ่อยครั้งที่ความตายถูกถ่ายทอดออกมาในรูปแบบลักษณะของชาย

การมองความตายในแง่ร้ายดูจะเป็นเรื่องง่ายกว่า เพราะในโลก

¹ Pale Rider เป็นฉายาหนึ่งของ “ความตาย” โดยอ้างอิงจากจตุรราชา (Four Horsemen of the Apocalypse) ในคัมภีร์ไบเบิล ซึ่งเป็นผู้ขี่ม้าตัวที่สี่และเป็นตัวแทนแห่งความตายและหายนะ

สมัยใหม่ ความตายได้กลายเป็นดังคนแปลกหน้าผู้ไม่ประสงค์ดี และถึงแม้มนุษยชาติจะก้าวหน้าไปมากเพียงใด เรากลับแทบไม่ได้เข้าใจการถอดรหัสสายใยอันซับซ้อนระหว่างชีวิตและความตายมากไปกว่าเมื่อหลายร้อยปีก่อนเลย อันที่จริงในบางแง่มุมนั้น เราอาจอยู่ห่างไกลจากการเข้าใจความตายยิ่งกว่าที่เคยเป็นมา ดูเหมือนเราจะลี้มเลื่อนไปแล้วว่าความตายคืออะไรกันแน่ มีวัตถุประสงค์ใด และในขณะที่บรรพบุรุษของเรามองความตายเป็นเหมือนเพื่อน เรากลับเลือกที่จะปฏิบัติต่อความตายราวกับเป็นศัตรูผู้ชั่วร้ายและไม่พึงปรารถนา ซึ่งต้องคอยหลบเลี่ยงหรือเอาชนะให้ได้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้

ปฏิกิริยาเริ่มต้นคือเราเลือกที่จะประณามหรือไม่ก็เห็ดทูนบูชาความตาย และบางครั้งก็กลับไปกลับมาระหว่างสองขั้วนี้ แต่ไม่ว่าจะเลือกแบบใด เรามักเล็งที่จะเอ่ยถึงความตายหากทำได้ เพราะกลัวว่าการพูดถึงมันจะเป็นการเชิญชวนให้ความตายเข้ามาใกล้ตัว ชีวิตนั้นสว่างไสว ดึงงาม และมีความสุข ส่วนความตายนั้นมีตม่น ชั่วร้าย และทุกข์เศร้า นิสัยชอบจัดหมวดหมู่แบบลินเนียส² ที่แยกแยะความดีกับความชั่ว รางวัลกับการลงโทษ สวรรค์กับนรก ขาวกับดำ นำพาให้เราจัดชีวิตและความตายเป็นขั้วตรงข้ามกันอย่างเรียบง่าย มอบบาพลวงตาที่ปลอบประโลมจิตใจให้เรารู้สึกถึงความถูกผิดอย่างชัดเจน ซึ่งบางทีการผลักไสความตายให้ไปอยู่ด้านมืดอาจเป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรมนัก

ผลลัพธ์คือเราหวาดกลัวการปรากฏของความตายราวกับว่ามันอาจเป็นโรคติดต่อ กลัวว่าหากเราตั้งดูตความสนใจของมัน ความตายอาจหันมาหาเราก่อนที่จะพร้อมยุติการมีชีวิตอยู่ เราอาจซ่อนความกลัว

² Linnaean Tendency อ้างถึงคาร์ล ลินเนียส บิดาแห่งอนุกรมวิธาน ผู้คิดค้นระบบจัดหมวดหมู่สิ่งมีชีวิตเป็นชั้นและประเภทอย่างชัดเจน ในบริบทนี้หมายถึงนิสัยโดยธรรมชาติของมนุษย์ที่ชอบแบ่งสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นขั้วตรงข้ามหรือหมวดหมู่ที่ชัดเจน เช่น ขาวกับดำ ดีกับชั่ว

ด้วยการสร้างทำเป็นกล้าหาญหรือล้อเลียนความตาย ด้วยหวังว่าจะทำให้ชินชากับการที่มั่งของมัน แต่เรารู้ดีว่าคงช้าไม่ออก เมื่อรายชื่อของเราไปถึงอันดับต้นๆ ในบัญชีของมัน และสุดท้ายความตายก็ขานชื่อของเราดังนั้น เราจึงเรียนรู้ตั้งแต่อายุน้อยที่จะทำตัวอ่อนแอกับความตายในด้านหนึ่งเราหยอกล้อกับมัน แต่อีกด้านหนึ่งกลับแสดงความยำเกรงอย่างลึกซึ้ง เราเรียนรู้คำศัพท์ใหม่เพื่อพยายามลบคมความตายให้ที่อ่อนและบรรเทาความเจ็บปวด เราพูดคุยเกี่ยวกับ “การสูญเสีย” ใครบางคนกระซิบกระซาบถึง “การล่องลับ” ของพวกเขา ใช้คำเสี่ยงที่ขี้นขลังและเคารพนับถือเมื่อเราร่วมแสดงความเสียใจกับผู้อื่นยามที่คนรักของเขา “จากไป”

ฉันไม่ได้ “สูญเสีย” พ่อไป ฉันรู้แน่ชัดว่าพ่ออยู่ที่ไหน ร่างของพ่อถูกฝังไว้ในโลงไม้งดงามที่สุดบนสุดของสุสานทอมนาฮูริชในเมืองอินเวอร์เนสส์ที่บิล เพรเซอร์ ผู้จัดการงานศพของครอบครัวจัดหามาให้ ซึ่งพ่อน่าจะชอบ เมื่ออาจคิดว่าเราอาจออกจะแพงอยู่สักหน่อย เราฝังพ่อลงในหลุมเหนือโลงศพที่ฝังของแม่กับพ่อของเขา ซึ่งตอนนี้คงไม่เหลืออะไรมากไปกว่ากระดูกและฟันไม้ซี่ที่มีติดตัวตอนเสียชีวิต พ่อไม่ได้ล่องลับไม่ได้จากไป และไม่ได้สูญหาย พ่อตายแล้ว อันที่จริงพ่อไม่ควรไปไหนเลยจะดีกว่า เพราะนั่นคงเป็นเรื่องยุ่งยากและเป็นการไม่คำนึงถึงคนอื่น ชีวิตของเขาดับสูญแล้ว และไม่มีถ้อยคำสละสลวยใดในโลกที่จะนำชีวิตหรือตัวเขากลับคืนมาได้

ด้วยความที่เติบโตมาในครอบครัวชาวสกอตนิกายเพรสไบทีเรียน³

³Presbyterian เป็นนิกายหนึ่งในโปรเตสแตนต์ที่มีรากฐานมาจากการปฏิรูปศาสนาในสกอตแลนด์ เน้นความเรียบง่ายทางพิธีกรรม ความมีระเบียบวินัย และการใช้วิถีทางแห่งปัญญาในการดำเนินชีวิต นิกายนี้มักให้ความสำคัญกับการจัดการกิจการต่างๆ อย่างเหมาะสมและสมเหตุสมผล ซึ่งสะท้อนผ่านทัศนคติของผู้เขียนที่มองความตายและการจัดการร่างกายเป็นเรื่องของหน้าที่และระเบียบขั้นต้นที่เป็นไปตามธรรมชาติ

ที่เครื่องครัดจริงจัง ขวานผ่าซาก และบ่อยครั้งที่มองว่าความเข้าใจ และความอ่อนไหวเป็นความอ่อนแอ ฉันอยากจะคิดว่าการเลี้ยงดูเช่นนั้น ทำให้ฉันเป็นคนเน้นการปฏิบัติและแกร่ง เป็นผู้รับมือกับปัญหาและมองโลกตามความเป็นจริง เมื่อเป็นเรื่องของชีวิตและความตาย ฉันไม่มีความเข้าใจผิดใดๆ และในการอภิปรายเรื่องเหล่านี้ ฉันพยายามพูดอย่างซื่อสัตย์และยึดความจริง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าฉันไม่สับสนและไม่ได้ทำให้ฉันมีภูมิต้านทานต่อความเจ็บปวดหรือความเศร้าโศกหรือไม่เห็นอกเห็นใจคนอื่นที่รู้สึกเช่นนั้น สิ่งที่ฉันไม่มีคือความอ่อนไหว พุ่มพ่ายต่อความตายและคนตายต่างหาก ดังที่พีโอน่า อนุศาสนาจารย์ ผู้สร้างแรงบันดาลใจของเราที่มหาวิทยาลัยดันดีกล่าวไว้อย่างคมคายว่า เราไม่อาจหาความสบายใจได้จากคำปลอบโยนนุ่มนวลที่พูดจากระยะปลอดภัย

ท่ามกลางความทันสมัยแห่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทำไมเรายังคงเลือกที่จะหลบซ่อนอยู่หลังกำแพงอันคุ้นเคยและปลอดภัยของความโอบอ้อมผ่อนตามและการปฏิเสธความจริง แทนที่จะเปิดใจให้แนวคิดที่ว่า บางทีความตายอาจไม่ใช่ปีศาจที่เราต้องกลัว ความตายไม่จำเป็นต้องน่าขนลุก เขี้ยมโหด หรือหยาบคาย ความตายอาจเงียบขงัน สงบสุข และเบียบเมตตา บางทีคำตอบอาจเป็นเพราะเราไม่ไว้วางใจความตาย เพราะเราไม่เลือกที่จะทำความรู้จักกับมัน ไม่ลงทุนลงแรงตลอดช่วงชีวิตเพื่อพยายามทำความเข้าใจมัน หากเราทำ เราอาจได้เรียนรู้ที่จะยอมรับว่ามันเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้และจำเป็นโดยพื้นฐานของกระบวนการแห่งชีวิต

เรามองการเกิดว่าเป็นการเริ่มต้นของชีวิตและความตายเป็นจุดจบตามธรรมชาติ แต่จะเป็นเช่นไรหากความตายเป็นเพียงการเริ่มต้นของระยะการดำรงอยู่ที่แตกต่างออกไป แน่หนอนว่าเป็นสมมติฐานของศาสนาส่วนใหญ่ซึ่งสอนว่า เราไม่ควรกลัวความตายเพราะมันเป็นเพียงประตูสู่ชีวิตหลังความตายที่ดีกว่าเดิม ความเชื่อเช่นนั้นช่วยปลอบประโลมคน

มากมายในยุคสมัยต่าง ๆ และบางทีสัญญาภาคอันเกิดจากกระบวนการโลกิยานุวัติ⁴ ที่เพิ่มขึ้นในสังคมเราอาจมีส่วนทำให้ความรู้สึกถึงภัยต่อความตายและสิ่งที่ร้ายล้อมมันพื้นคืนกลับมาอีกครั้ง ตามสัญญาชาตญาณที่มีมาแต่โบราณแต่ไร้เหตุผลรองรับ

ไม่ว่าเราจะเชื่ออย่างไรก็ตาม ก็ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าชีวิตและความตายย่อมผูกพันกันอย่างแยกไม่ออกในความต่อเนื่องเดียวกัน สิ่งหนึ่งย่อมไม่ดำรงอยู่ หึ่งไม่อาจดำรงอยู่ได้โดยปราศจากอีกสิ่งหนึ่ง และไม่ว่าการแพทย์สมัยใหม่จะพยายามเข้าไปแทรกแซงมากเพียงใด ความตายก็เป็นฝ่ายชนะในที่สุด เนื่องจากไม่มีหนทางใดที่เราจะป้องกันความตายได้ บางทีเราควรใช้เวลาจดจ่ออยู่กับการปรับปรุงและเติมเต็มในช่วงเวลาระหว่างการเกิดและการตายจะดีกว่า เพราะนั่นคือชีวิตของเรา

จุดนี้เองคือหนึ่งในความแตกต่างขั้นพื้นฐานระหว่างนิติพยาธิวิทยา กับนิติมานุษยวิทยา นิติพยาธิวิทยามองหาหลักฐานของสาเหตุและพฤติการณ์การตายอันเป็นจุดสิ้นสุดของการเดินทาง ในขณะที่นิติมานุษยวิทยาประกอบร่างเรื่องราวชีวิตที่ดำเนินมาขึ้นใหม่ ซึ่งก็คือการเดินทางที่ครอบคลุมช่วงชีวิตทั้งหมด งานของเราคือการนำอัตลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นระหว่างมีชีวิต กลับมารวมเข้ากับสิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่ของกายเนื้อหลังความตาย ดังนั้นนิติพยาธิวิทยาและนิติมานุษยวิทยาจึงเป็นคู่หูในความตาย และแน่นอนว่าในโลกอาชญากรรมด้วย

ในสหราชอาณาจักร นักมานุษยวิทยาต่างจากพยาธิแพทย์ตรงที่เป็นนักวิทยาศาสตร์แทนที่จะเป็นแพทย์ และด้วยเหตุนี้จึงไม่น่าจะมีคุณสมบัติทางการแพทย์ในการออกไปรับรองการเสียชีวิตหรือสาเหตุการเสียชีวิตได้ ในทุกวันนี้ที่ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ขยายตัวไม่หยุดยั้ง เรา

⁴Secularisation หมายถึง กระบวนการที่บทบาท อิทธิพล และความเชื่อทางศาสนาค่อย ๆ ลดความสำคัญลงในพื้นที่สาธารณะและในสถาบันต่าง ๆ ของสังคม

ไม่อาจคาดหวังให้พยาธิแพทย์เชี่ยวชาญในทุกเรื่อง และนักมานุษยวิทยาก็มีบทบาทสำคัญในการสืบสวนอาชญากรรมร้ายแรงที่เกี่ยวข้องกับความตาย นักนิติมานุษยวิทยาช่วยคลี่คลายเงื่อนงำที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ของเหยื่อและอาจช่วยให้พยาธิแพทย์ตัดสินใจขั้นสุดท้ายเกี่ยวกับพฤติกรรมและสาเหตุของการตายได้ แต่ละสาขาวิชานำทักษะจำเพาะที่เติมเต็มซึ่งกันและกันมาสู่โต๊ะผ่าชันสูตรศพ

ตัวอย่างเช่น บนโต๊ะผ่าชันสูตรนี้ พยาธิแพทย์กับฉันต้องเผชิญหน้ากับชิ้นส่วนมนุษย์ที่อยู่ในระยะเน่าเปื่อยรุนแรง กะโหลกแตกละเอียดออกเป็นชิ้นส่วนปนเปกันมากกว่าสี่สิบชิ้น ในฐานะผู้ประกอบวิชาชีพที่มีคุณสมบัติทางการแพทย์ หน้าที่ของเธอคือการระบุสาเหตุของการตาย และเธอค่อนข้างมั่นใจว่าน่าจะเป็นที่เกิดจากบาดแผลกระสุนปืน แต่เธอจำเป็นต้องยืนยันผลให้ชัดเจนที่สุด เมื่อกวาดตามองดูชิ้นส่วนกระดูกสีขาวจำนวนมากบนโต๊ะโลหะสีเทาด้วยความท้อใจ เธอบอกว่า “ฉันระบุไม่ได้หรือกว่าชิ้นไหนเป็นชิ้นไหน อย่าว่าแต่จะเอามาประกอบกันเลย นั่นเป็นงานของเธอ”

บทบาทของนักนิติมานุษยวิทยาก็คือ อันดับแรกต้องช่วยระบุว่าบุคคลนั้นน่าจะเป็นใครเมื่อยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาเป็นชายหรือหญิง สูงหรือเตี้ย อายุมากหรืออายุน้อย ผิวดำหรือผิวขาว กระดูกแสดงให้เห็นหลักฐานของการถูกทำร้ายหรือโรคใดที่อาจเชื่อมโยงกับประวัติการแพทย์หรือทันตกรรมบ้างหรือไม่ เราสามารถสกัดข้อมูลองค์ประกอบของกระดูก ผม (หรือขน) และเล็บ ซึ่งอาจบอกเราได้ว่า คนผู้นั้นเคยใช้ชีวิตอย่างไรและกินอาหารแบบไหน และในกรณีนี้ เราจะสามารถต่อจิ๊กซอว์มนุษย์สามมิติไม่เพียงช่วยเปิดเผยสาเหตุของการเสียชีวิตว่าเป็นกระสุนปืนที่ทำอันตรายกับกะโหลกจริงหรือไม่ แต่ยังบอกได้ถึงพฤติการณ์ของการเสียชีวิตด้วย การเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าวและการต่อจิ๊กซอว์ให้ครบถ้วนทำให้เรารู้อัตลักษณ์ว่าเป็นชายหนุ่ม และเมื่อ

นำไปเทียบเคียงกับคำให้การของพยานที่ยืนยันว่า มีบาดแผลกระสุนเข้าทางด้านหลังศีรษะและทะลุออกบริเวณกลางหน้าผากเหนือดวงตาของเขานี้คือการจ่อยิงสังหารระยะใกล้โดยที่เหยื่อคุกเข่าอยู่ ขณะที่อาวุธปืนแนบอยู่กับผิวหนังด้านหลังศีรษะของเขา เขาเพิ่งอายุสิบห้าปีและความผิดของเขามีเพียงเรื่องศาสนาที่เขานับถือ

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์แบบพึ่งพากันระหว่างนักมานุษยวิทยากับพยาธิแพทย์ เกี่ยวข้องกับชายหนุ่มผู้โชคร้ายคนหนึ่งซึ่งถูกทุบตีจนตายจากการเผชิญหน้ากับวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งที่ตั้งใจจะทุบทำลายรถยนต์บนถนนหน้าบ้านเขา ร่างของเขาถูกเตะและชกต่อย เขาทนรمانจากบาดแผลกระแทกที่ศีรษะซึ่งถึงแก่ชีวิตและกะโหลกเกิดรอยแตกกร้าวหลายแห่ง ในกรณีนี้เรารู้อัตลักษณ์ของเหยื่อ และพยาธิแพทย์สามารถระบุสาเหตุการเสียชีวิตว่าเป็นการบาดเจ็บจากแรงกระแทกของของแข็งไม่มีคม ส่งผลให้เกิดเลือดตกในปริมาณมาก แต่เธอต้องการรายงานว่าจะอะไรเป็นที่มาของการเสียชีวิต และโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเภทของอาวุธสังหารที่มีแนวโน้มสูงที่สุด เราสามารถจำแนกชิ้นส่วนกะโหลกทุกชิ้นและประกอบกันขึ้นมาใหม่ ทำให้พยาธิแพทย์ยืนยันได้ว่า มีการทุบตีหลัก ๆ หนึ่งครั้งที่ศีรษะด้วยก้อนหรือวัตถุที่มีรูปทรงคล้ายคลึงกัน ทำให้เกิดรอยแตกยุบเฉพาะจุดและรอยแตกที่แผ่ออกไปโดยรอบอีกหลายจุด นำไปสู่ภาวะเลือดตกภายในกะโหลกอย่างรุนแรงจนทำให้ถึงแก่ชีวิต

สำหรับบางคน ระยะเวลาระหว่างการเริ่มต้นและสิ้นสุดชีวิตอาจยืนยาว บางครั้งมากกว่าศตวรรษทีเดียว ขณะที่คนที่เหลือ เช่น บรรดาเหยื่อฆาตกรรมเหล่านี้ เหตุการณ์ทั้งสองอาจเกิดขึ้นใกล้กว่านั้นมาก บางครั้งห่างกันแค่เพียงชั่วเวลาอันแสนสั้น แต่แม้จะเพียงไม่กี่วินาทีก็มีความ จากมุมมองของนักนิติมานุษยวิทยา การมีชีวิตที่ยืนยาวเป็นข่าวดีที่ยิ่งนานมากขึ้นก็ยิ่งเพิ่มแผลเป็นจากประสบการณ์ที่บันทึกเก็บไว้ใน

ร่างกายมากขึ้น และร่างอันไม่จีรังของเราก็จะปรากฏให้เห็นหรือประทับ
เหล่านั้นได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น สำหรับพวกเราแล้ว การไขข้อมูล
เหล่านั้นแทบจะเหมือนกับการอ่านหนังสือหรือการดาวน์โหลดข้อมูลจาก
แฟลชไดรฟ์เลยทีเดียว

ในสายตาของคนส่วนมาก ผลลัพธ์ที่แย่ที่สุดของการผจญภัย
บนโลกนี้คือชีวิตที่ถูกบั่นให้สั้นลง แต่เราเป็นใครกันถึงจะมาตัดสินได้ว่า
แค่ไหนจึงถือว่าสั้น เรื่องที่ไม่ต้องข้องใจเลยก็คือ ยิ่งเรารอดชีวิตหลัง
เกิดมาได้นานเท่าใด ก็ยิ่งมีโอกาสที่ชีวิตของเราจะสั้นสุดลงเร็วขึ้น
มากกว่าช้าลง กล่าวคือ ในกรณีส่วนใหญ่มีความเป็นไปได้มากขึ้นที่เรา
ในตอนอายุเก้าสิบปีจะเข้าใกล้ความตายมากกว่าตอนอายุยี่สิบปี และ
ตรรกะก็บอกเราว่า เราจะไม่มีวันอยู่ห่างไกลจากการทำความรู้จักกับ
ความตายเป็นการส่วนตัวได้มากเท่าที่เรานอนอยู่ในขณะนี้อีกแล้ว

ดังนั้น ทำไมเราจึงแปลกใจเวลาเห็นผู้คนเสียชีวิต พวกเรา
มากกว่า 55 ล้านคนทั่วโลกเสียชีวิตทุกปี เฉลี่ยสองคนในทุกวินาที และ
มันเป็นเหตุการณ์หนึ่งในชีวิตที่เราารู้ด้วยความแน่นอนที่สุดว่าจะต้อง
เกิดขึ้นกับเราแต่ละคน แน่แน่นอนว่าเรื่องนี้ไม่ได้ช่วยลดทอนความเสียใจ
และความเศร้าโศกของเราเลยในยามที่เกิดขึ้นกับคนที่เรารัก แต่ในเมื่อ
เราไม่สามารถกำหนดการถือกำเนิดของชีวิตได้ และจุดจบของมันก็เป็น
สิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง บางทีเราอาจควรหันมาใส่ใจกับสิ่งที่พอจะควบคุม
ได้ นั่นคือการจัดการความคาดหวังต่อระยะห่างระหว่างจุดเริ่มต้นและ
จุดสิ้นสุดนั้น นี้อาจเป็นสิ่งที่เราควรจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
มากกว่า โดยอาศัยการวัดค่า การรับรู้ และการเฉลิมฉลองคุณค่า
ของมัน แทนที่จะไปให้ความสำคัญกับความยาวของช่วงเวลานั้น

ในอดีตเมื่อความตายยังเป็นเรื่องยื้อไว้ได้ไม่ง่ายเท่าในปัจจุบัน เรา
อาจเคยจัดการเรื่องนี้ได้ดีกว่านี้ ยกตัวอย่างเช่น ในยุควิกตอเรียที่อัตราการ
การเสียชีวิตของทารกยังสูงอยู่ ไม่มีใครประหลาดใจที่เด็กสักคนอยู่

ไม่ถึงวันเกิดขวบปีแรก อันที่จริงไม่แปลกอะไรนักรักที่ลูกหลานหลายคนในครอบครัวใดครอบครัวหนึ่งจะมีชื่อซ้ำกัน เพื่อที่จะได้มีคนทีรอดชีวิตไปได้ แม้จะมีบางคนที่ไม่รอด ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด การเสียชีวิตของเด็กเล็กคนกลายเป็นเรื่องน่าตกใจมากกว่า แต่การรู้สึกตื่นตระหนกเมื่อใครสักคนเสียชีวิตขณะอายุเก้าสิบเก้าปี กลับเป็นเรื่องผิดธรรมชาติทุกรูปแบบ

ความคาดหวังของสังคมเป็นสมรภูมิสำหรับผู้เชี่ยวชาญการแพทย์ทุกคนที่ตั้งเป้าจะบังคับให้ความตายต้องถอยร่นไป สิ่งที่ดีที่สุดที่พวกเขาพอจะหวังได้คือ การซื้อเวลาและขยายความห่างระหว่างเหตุการณ์อันเกี่ยวเนื่องกับความตายทั้งสอง ข้อเท็จจริงที่ว่าสุดท้ายแล้วพวกเขาย่อมพ่ายแพ้ในการต่อสู้ไม่ได้หยุดยั้งพวกเขาจากการพยายาม และมันก็เป็นเช่นนั้น ชีวิตถูกยัดออกไปทุกวันในโรงพยาบาลและคลินิกทั่วโลก แม้ว่าในความเป็นจริงแล้ว ความสำเร็จทางการแพทย์บางอย่างอาจมีค่าไม่ต่างจากการระงับการประหารชีวิตชั่วคราวเท่านั้นเอง ความตายคืบคลานเข้ามา และหากมันยังมาไม่ถึงในวันนี้ มันก็อาจมาถึงในวันพรุ่งนี้

ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา สังคมได้รวบรวมข้อมูลและวัดค่าอายุขัยเฉลี่ย ซึ่งหมายถึงอายุที่ทางสถิติระบุว่าเราน่าจะมีโอกาสเสียชีวิตมากที่สุด หรือหากมองในแง่ดีขึ้นมาหน่อยคือ ช่วงระยะเวลาที่เราน่าจะมีโอกาสใช้ชีวิต ตารางชีวิตแบบต่าง ๆ นั้นน่าสนใจและเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ แต่ก็ยังเป็นเครื่องมือที่อันตรายด้วยเช่นกัน เพราะทำให้เกิดความคาดหวังที่บางคนอาจไปไม่ถึงแต่ก็มีคนอื่นที่ไปได้ไกลกว่านั้น เราไม่มีทางรู้ได้ว่าเราเป็นคนธรรมดาที่เป็นไปตามบรรทัดฐาน หรือเราจะเป็นค่าสุดโต่งที่อยู่ข้างใดข้างหนึ่งของเส้นโค้งระฆังคว่ำของชีวิต

และเมื่อเราพบว่าตัวเองอยู่ที่ด้านใดด้านหนึ่งของเส้นโค้ง เราก็เก็บมาใส่ใจเป็นเรื่องส่วนตัว เราภูมิใจในยามที่อายุขัยของเราเกินกว่า

อายุขัยเฉลี่ย เพราะทำให้เรารู้สึกว่าเอาชนะแถมต่อมาได้ หากเราอายุไม่ถึงค่าที่คาดหวังไว้ คนที่อยู่ข้างหลังก็อาจรู้สึกว่ พวกเขาถูกพรากจากคนที่พวกเขารักและรู้สึกโกรธ ขมขื่น หรือคับข้องใจ แต่แน่นอนว่านั่นเป็นเพียงธรรมชาติของเส้นโค้งชีวิต บรรทัดฐานก็เป็นเพียงบรรทัดฐาน และพวกเราส่วนใหญ่ตกอยู่ในช่วงความแปรผันรอบๆ ค่านั้น จึงไม่ยุติธรรมเลยที่จะตำหนิกล่าวโทษความตายว่าโหดร้ายและเป็นหิวโหย ในเมื่อความตายซึ่งตรงเสมอมาในการแสดงให้เห็นว่าช่วงชีวิตของเราอาจจะสั้นหรือยาวแค่ไหนก็ได้ในช่วงความเป็นไปได้ของมนุษย์

คนที่อายุยืนที่สุดในโลกเท่าที่ยืนยันได้จริงคือ หญิงชาวฝรั่งเศสฌอง แคลมองต์ เธอมีอายุ 122 ปีกับ 164 วันในวันที่เสียชีวิตในปี 1997 ในปี 1930 ที่แม่ของฉันทกิดนั้น อายุขัยเฉลี่ยของผู้หญิงเท่ากับหกสิบสามปี ดังนั้นในตอนทีแม่เสียชีวิตเมื่ออายุเจ็ดสิบเจ็ดปี ก็เท่ากับชีวิตเกินกว่าค่าบรรทัดฐานสิบสี่ปี ยายของฉันททำได้ดีกว่านั้นอีก เธอเกิดปี 1898 ค่าอายุขัยเฉลี่ยของเธอคือห้าสิบสองปีเท่านั้น แต่เธอมีชีวิตอยู่จนอายุเจ็ดสิบแปดปี ซึ่งเกินค่านั้นไปถึงยี่สิบหกปี การมีอายุยืนส่วนหนึ่งอาจสะท้อนให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางการแพทย์อย่างมากระหว่างช่วงชีวิตของเธอ แม้ว่าบุหรืจะไม่ได้ช่วยอะไรเธอในท้ายที่สุด สำหรับตัวฉันทเอง เมื่อลืมตาตุโลกในปี 1961 นั้น อายุขัยเฉลี่ยที่คาดการณ์ไว้คือเจ็ดสิบสี่ปี ซึ่งถึงตอนนี้ฉันทก็เหลือเวลาอีกเพียงสิบเจ็ดปีเท่านั้นให้ตายสิ ทำไม่ถึงได้เร็วนัก อย่างไรก็ตาม ถ้าดูจากอายุและไลฟ์สไตล์ของฉันทตอนนี้ ฉันทน่าจะอยู่ได้ถึงแปดสิบห้าปี และคงน่าจะอยู่ได้อีกยี่สิบเก้าปีหรือมากกว่านั้น ค่อยยังชั่วหน่อย

ดังนั้น ในช่วงชีวิตที่ผ่านมา ฉันทจึงได้รับตัวเลขประมาณการอายุขัยเพิ่มขึ้นมาอีกสิบเอ็ดปี ฟังดูยอดเยี่ยมไปเลยใช่ไหม แต่ความจริงแล้วไม่ค่อยเท่าไรหรอก เพราะคุณเห็นไหมว่า ฉันทไม่ได้ปีทีเพิ่มขึ้นมา

เหล่านั้นตอนอายุสี่สิบหรือแม่แต่อายุสี่สิบ หากฉันจะได้รับมันจริงๆ มันก็คือตอนที่ฉันอายุเจ็ดสิบสี่ไปแล้ว จะดีแค่ไหนกันนะหากเราได้รับเวลาเพิ่มในช่วงวัยที่รุ่งโรจน์ที่สุด วัยที่ความหนุ่มสาวยังคงถูกใช้ไปอย่างทิ้งขว้าง

การคำนวณค่าอายุขัยเฉลี่ยในตอนเกิดค่อยๆ มีความแม่นยำมากขึ้น และเรารู้ว่าในคนรุ่นถัดไปสองรุ่น คือรุ่นลูกและรุ่นหลานของเรา จะมีพวกคนร้อยปีมากขึ้นกว่าที่เคยมีในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ถึงกระนั้นอายุขัยสูงสุดที่สปีชีส์ของเราอยู่ได้ก็ไม่ได้เพิ่มขึ้น สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าทึ่งคือ ค่าเฉลี่ยอายุที่เราเสียชีวิต ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงเห็นจำนวนคนไปกระจุกรวมอยู่ทางด้านขวาสุดของกราฟเส้นโค้งระฆังคว่ำเพิ่มมากขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เรากำลังเปลี่ยนแปลงรูปร่างของประชากรศาสตร์มนุษย์ ปัญหาสุขภาพ และสังคมที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วอันเกิดจากการเติบโตของประชากรสูงวัย ทำให้เราเริ่มเห็นถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับสังคมแล้ว

แม้ว่าการมีชีวิตที่ยืนยาวมากขึ้น โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเรื่องน่ายินดี แต่บางครั้งฉันก็อดสงสัยไม่ได้ว่า การที่เราพยายามทุกวิถีทางเพื่อดิ้นรนให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไปให้นานที่สุด แท้จริงแล้วเราเพียงแค่งำลั้งยื้อเวลาตายของเราออกไปเท่านั้นหรือเปล่า ขณะที่อายุขัยเฉลี่ยอาจแปรผันได้ แต่ความน่าจะเป็นที่จะตายนั้นยังคงไม่เปลี่ยนแปลง หากวันหนึ่งเราเอาชนะความตายได้จริง เผ่าพันธุ์มนุษย์และโลกต้องเกิดปัญหาแน่นอน

จากการทำงานคลุกคลีกับความตายในฐานะเพื่อนคู่คิดทุกวัน ฉันจึงเรียนรู้ที่จะเคารพความตาย ความตายไม่ได้สร้างเหตุผลให้ฉันต้องหวาดกลัวการปรากฏตัวหรือหน้าที่ของมัน ฉันคิดว่าฉันเข้าใจความตายดีพอสมควร เพราะเราเลือกสื่อสารกันด้วยภาษาที่ตรงไปตรงมา เรียบง่าย และไม่อ้อมค้อม เมื่อความตายทำหน้าที่เสร็จสิ้นแล้วนั่นเอง ฉันถึง

ได้รับอนุญาตให้ทำหน้าที่ของตัวเอง และต้องขอบคุณความตาย ที่ทำให้ฉันได้มีอาชีพการงานที่ยาวนาน สร้างสรรค์ และน่าสนใจ

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เป็นตำราวิชาการเกี่ยวกับความตายตามชนบท ไม่ได้เดินตามเส้นทางเดิม ๆ ในการตรวจสอบทฤษฎีวิชาการที่จับต้องยาก หรือกล่าวถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่แปลกประหลาด หรือนำเสนอถ้อยคำที่ปลอบประโลมใจแต่ดาดำดิน ฉันเพียงแค่อยากสำรวจ โจมหน้่าอันหลากหลายของความตายตามที่ฉันได้รู้จัก มุมมองที่ความตายแสดงให้เห็น และมุมมองสุดท้ายที่ความตายจะเผยให้ฉันเห็นในอีกสักสามสิบปีข้างหน้า หากความตายเมตตาให้ฉันอยู่ถึงตอนนั้น และมันก็เหมือนกับนิติมานุษยวิทยา ซึ่งมุ่งประกอบสร้างเรื่องราวของชีวิตที่เคยดำรงอยู่ผ่านทางความตาย มันจึงเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตมากพอ ๆ กับความตาย ทั้งสองสิ่งเป็นส่วนที่แยกขาดจากกันไม่ได้ ในความต่อเนื่องของวัฏจักรทั้งหมด

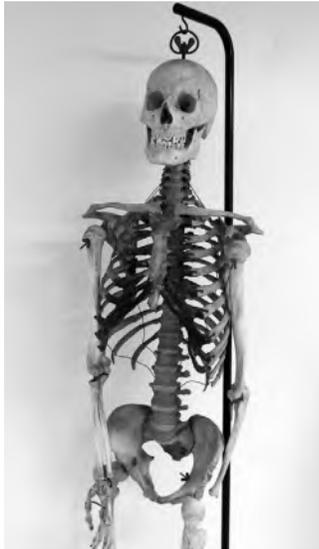
สิ่งเดียวที่ฉันอยากขอจากคุณเป็นการตอบแทน ขอให้ละวางอคติที่คุณมีต่อความตายลงชั่วคราว ละวางความรู้สึกลังเลไม่เชื่อใจ ความกลัว และความรังเกียจลง แล้วบางทีคุณอาจเริ่มมองความตายในแบบเดียวกับฉัน คุณอาจเริ่มรู้สึกอุ่นใจเมื่ออยู่ใกล้ความตาย เริ่มรู้จักมันดีขึ้นอีกเล็กน้อย และเลิกกลัวมัน จากประสบการณ์ของฉัน การข้องเกี่ยวกับความตายนั้นทั้งน่าดึงดูดใจและน่าหลงใหล และไม่เคยน่าเบื่อเลย แต่ความตายนั้นซับซ้อนและบางครั้งก็คาดเดาไม่ได้ที่น่าอัศจรรย์ คุณไม่มีอะไรจะเสีย และในการเผชิญหน้ากับความตายของตนเอง การรับมือกับปีศาจที่คุณรู้จักย่อมดีกว่า

1

ครูผู้เฝ้ายาม

“Mortui vivos docent”
(คนตายสอนคนเป็น)

ไม่ทราบที่มา

โครงกระดูกมนุษย์ผู้ใหญ่ที่เชื่อมต่อกัน
แขวนอยู่ในห้องปฏิบัติการของจีน

ตั้งแต่อายุสิบสองปี ฉันใช้เวลาทุกวันเสาร์และวันหยุดเรียนทั้งหมดที่มีไปกับบักล้ามนเนื้อ กระตุก เลือด และเครื่องในที่กองสูงขึ้นมาถึงข้อศอก พ่อแม่ของฉันมีจริยธรรมการทำงานแบบชาวคริสต์นิกายเพรสไบทีเรียนที่เข้มงวด และฉันก็ได้รับการคาดหวังว่าจะทำงานนอกเวลาและเริ่มหาเงินด้วยตัวเองทันทีที่อายุถึงเกณฑ์ ดังนั้นฉันจึงไปทำงานในร้านขายเนื้อของฟาร์มบาลนาเฟตแท็กแถบซานเมืองอินเวอร์เนสส์ นั่นเป็นงานแรกและงานเดียวสำหรับเด็กนักเรียนหญิงอย่างฉัน และฉันหลงรักช่วงเวลาทุกนาทีที่นั่น ฉันไม่เคยรู้เลยว่าเพื่อนส่วนใหญ่ของฉันเห็นว่ามันเป็นทางเลือกที่พิลึก หรือถึงขั้นออกจะน่ารังเกียจเลยก็เดียว พวกเขาอยากทำงานในร้านขายยา ซูเปอร์มาร์เก็ต และร้านเสื้อผ้ามากกว่า ในสมัยนั้นฉันไม่เฉลียวใจแม้แต่หน่อยว่าโลกของนิติวิทยาศาสตร์รอคอยฉันอยู่ แต่ถึงตอนนี้เมื่อมองย้อนกลับไปฉันจึงเข้าใจว่า นี่เป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบชีวิตที่ถูกซุกซ่อนไว้ทั้งจากตัวฉันเองและจากเพื่อน ๆ ในตอนนั้น

ร้านขายเนื้อมีประโยชน์อย่างที่สุดในฐานะสนามฝึกสำหรับว่าที่นักกายวิภาคและนักมานุษยวิทยา และเป็นสถานที่ที่มีเสน่ห์เต็มไปด้วยความสุขในการทำงาน ฉันหลงรักความเที่ยงตรงแบบการแพทย์ในงานฝีมือของคนแลเนื้อ ฉันได้เรียนรู้ทักษะมากมาย เช่น วิธีบิดเนื้อ การทำไส้กรอก และที่สำคัญที่สุดคือการชงชาแบบที่คนแลเนื้อดื่มกันเป็นประจำ ฉันเรียนรู้คุณค่าของเบมิดซึ่งผ่านการลับคมขณะที่ฉันมอง

พวกเขาตัวมีดของตัวเองอย่างรวดเร็วและเปี่ยมด้วยทักษะไปรอบ ๆ กระจุกรูปทรงแปลกตา เหมือนกล้ามเนื้อสีแดงเข้มออกจนเผยให้เห็น กระจุกขาวสะอาดชวนตะลึงที่อยู่ข้างใต้ พวกเขารู้อย่างแม่นยำว่าต้องตัดตรงไหนเนื้อชิ้นนั้นจึงจะม้วนตัวออกมาเป็นเนื้อออกซึ้นงามดั่งงานศิลปะ หรือเฉือนอย่างไรให้สม่ำเสมอเพื่อเป็นชิ้นเนื้อที่ใช้ทำสตู มีบางอย่างที่ทำให้ฉันใจได้ว่ากายวิภาคซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกเขาจะออกมาเหมือนเดิมทุกครั้ง หรือเกือบจะทุกครั้ง ฉันจำได้ว่ามีบางครั้งที่คนแลเนื้อสภพืมพำเมื่อพบว่าบางอย่าง “ไม่ถูกต้องนัก” ดูเหมือนวัวและแกะมีความแปรผันบางอย่างทางกายวิภาคแบบเดียวกับมนุษย์

ฉันเรียนรู้เกี่ยวกับเส้นเอ็นและเรื่องที่ว่าทำไมเราต้องตัดมันทิ้งตรงไหนในช่องว่างระหว่างกล้ามเนื้อที่มีหลอดเลือดซึ่งจำเป็นต้องตัดออกวิธีละกลุ่มโครงสร้างตรงข้อต่อ (ซึ่งเหนียวเคี้ยวยาก) ทิ้งไป และวิธีเปิดข้อต่อระหว่างกระดูกสองชิ้นเพื่อให้ได้น้ำไขข้อเหลวใสหนืดในช่องว่างตรงข้อต่อแบบซินโนเวียล (Synovial Joint) ฉันเรียนรู้ว่า เวลาที่มือหนาวเหน็บ และมักจะเป็นอย่างนั้นเสมอในร้านขายเนื้อ คุณจะเฝ้ารอดับสดใหม่ที่ยังอุ่น ๆ ซึ่งส่งตรงจากโรงฆ่าสัตว์ ในช่วงขณะสั้น ๆ ทันทีที่คุณจุ่มมือทั้งสองข้างลงไปในกลุ่ม ความรู้สึกที่มือจะกลับมาอีกครั้งจากความอุ่นของเลือดวัวที่คลายความหนาวเหน็บให้

ฉันเรียนรู้ที่จะไม่กัดเล็บตัวเอง ไม่วางมีดบนโต๊ะเชิงแบบพันคมมีดขึ้น และรู้ว่ามีดที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้บ่อยกว่ามีดคม แม้ว่ามีดคมจะก่อความเสียหายและเหอะทะกว่ามากหากเกิดพลาดพลังขึ้นมานะ ฉันยังคงพึงพอใจที่ได้เห็นชิ้นส่วนต่าง ๆ ในร้านขายเนื้อจัดเรียงอย่างประณีต และเที่ยงตรงเสมอ ตัดแต่งอย่างที่เราจะเป็น และได้กลิ่นเหล็กจาง ๆ ในอากาศ

ฉันเสียใจเมื่อจำเป็นต้องเลิกทำงานนั้น ฉันมีอาจารย์สอนชีววิทยาดร.อาร์ชี เฟรเซอร์ เป็นไอดอล ฉันทำตามที่เขาบอกทุกอย่างไม่ว่าเขา

ผ้าขาวคลุมไว้ ใต้ผืนผ้าขาวบนโต๊ะสองตัวในจำนวนนั้น คือศพที่รอให้พวกเรานักศึกษาทำการศีกษาโดยแยกเป็นโต๊ะละสองคน

มันยังเป็นประสบการณ์ที่ทำให้หายกรับรู้ของคุณเกี่ยวกับตัวเองและคนอื่นในทันทีด้วยเช่นกัน คุณรู้สึกว่าคุณช่างเล็กจ้อยและไม่สลักสำคัญเลย เมื่อเริ่มตระหนักขึ้นมาว่านี่คือใครบางคนในตอนมีชีวิตอยู่เลือกอุทิศตัวเองในยามเสียชีวิตให้ผู้อื่นได้ใช้เรียนรู้ นับเป็นการกระทำอันสูงส่งที่ยังคงความสะเทือนใจสำหรับฉันไม่เคยเปลี่ยน หากวันใดที่ฉันมองไม่เห็นความอัศจรรย์ใจในของขวัญชิ้นนั้น ก็คงถึงเวลาที่ต้องแขวนมีดผ่าตัดแล้วหันไปทำอย่างอื่นแทน

ฉันกับเกรแฮม คู่ผ่าตัดของฉันที่ถูกสุ่มมา ได้รับมอบหมายให้ดูแลร่างของผู้อุทิศท่านนี้ ร่างกายที่เจ้าหน้าที่เทคนิคกายวิภาคเป็นผู้เตรียมไว้ให้ด้วยความชำนาญคือโลกแห่งการสืบเสาะของเราตลอดปีการศึกษา เราไม่รู้ชื่อจริงของเขา จึงตั้งชื่อให้เขาว่าเฮนรีอย่างลึนคิดตามชื่อเฮนรี เกรย์ ผู้แต่งหนังสือ *Gray's Anatomy* ตำราที่จะเข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตของฉัน เฮนรีมาจากแควอะเบอร์ดีน และมีอายุเจ็ดสิบตอนปลายขณะเสียชีวิต เขาเลือกบริจาคร่างกายให้ภาควิชากายวิภาคศาสตร์ของมหาวิทยาลัยนี้ เพื่อประโยชน์ด้านการศึกษาวิจัย ซึ่งก็คือการศึกษาของฉันและเกรแฮมนั่นเอง

เป็นเรื่องน่าคิดเมื่อพิจารณาว่าตอนที่เฮนรีตัดสินใจบริจาคร่างกายนั้น ฉันซึ่งเป็นที่ลูกศิษย์ในอนาคตของเขายังไม่รับรู้เลยแม้แต่อย่างว่าความมีน้ำใจอันน่าอัศจรรย์นั้นจะช่วยกำหนดชีวิตทั้งชีวิตของฉัน ฉันน่าจะยังมัวแต่คร่ำครวญที่ต้องผ่าหนูในวิชาสัตววิทยาที่ตัวเองแสนเกลียด

ในตอนที่เขาเสียชีวิต ฉันอาจกำลังตัดรากพืชเพื่อใช้ศึกษาโครงสร้างระดับเซลล์ของมันในชั้นเรียนของมหาวิทยาลัยที่ดูเหมือนจะมีมาให้ตัดไม่สิ้นสุด โดยไม่ได้ตระหนักเลยสักนิดเรื่องการจากไปของเขา ทุกปีนั้นจะบอกกับบรรดานักศึกษาปีหนึ่งและสองเพื่อเตรียม

พวกเขาสำหรับการผ่ากายวิภาคในปีที่สามของพวกเขาเสมอว่า คนที่พวกเขาจะใช้ศึกษาและเรียนรู้ นั่น ตอนนี้อย่างคงมีชีวิตอยู่ บางทีในวันนี้เลยอาจมีใครสักคนกำลังตัดสินใจที่จะบริจาคร่างกายของตัวเองเพื่อประโยชน์ด้านการศึกษาสำหรับพวกเขา ฉันอุ่นใจเสมอเมื่อได้ยินเสียงสุดลมหายใจเฮือกใหญ่ เมื่อความยิ่งใหญ่ของแนวคิดนั้นซึมซาบเข้าไป เป็นเรื่องที่ไม่พันท้ออาจมีใครน้ำตาคลอเมื่อคิดขึ้นมาว่า คนที่พวกเขาอาจจะเดินสวนกันบนถนนในเช้าวันนั้นสุดท้ายแล้วมานอนอยู่บนโต๊ะผ่าศพของพวกเขา และมันก็ควรเป็นเช่นนั้น การเสียสละอันยิ่งใหญ่จากคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิงไม่ใช่สิ่งที่ควรมองข้าม

สาเหตุการเสียชีวิตของเฮนรีได้รับการระบุว่าเกิดจากภาวะกล้ามเนื้อหัวใจตาย หรือหัวใจวาย ผู้จัดการงานศพรับร่างของเขาจากโรงพยาบาลที่เขาเสียชีวิตและเคลื่อนย้ายไปอยู่ในความดูแลของภาควิชากายวิภาคศาสตร์ เขามีครอบครัวหรือไม่ คนในครอบครัวสนับสนุนการตัดสินใจของเขาหรือเปล่า หรือพวกเขารู้สึกอย่างไรที่ไม่มีพิธีศพตามปกติ ฉันไม่อาจรู้ได้เลย

ภายในห้องปูพื้นด้วยกระเบื้องอันมืดทึมและเย็นชืดใช้ชีวิตชีวาในชั้นใต้ดินของภาควิชากายวิภาคศาสตร์ มาร์ชคัลคอลเลจ (Marischal College) ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากที่เฮนรีเสียชีวิต อเล็กซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เทคนิคในห้องเก็บศพได้ถอดเสื้อผ้าและสิ่งของส่วนตัวของเฮนรีออก โกงศิระชะของเขาและติดแผ่นทองเหลืองระบุตัวตนทรงกลมสีขึ้นลงไปที่นิ้วก้อยมือและเท้า แต่ละชิ้นร้อยด้วยสายและประทับหมายเลขประจำตัวเรียงตามลำดับ ชิ้นส่วนเหล่านี้จะอยู่กับเฮนรีไปตลอดช่วงเวลาที่เขาอยู่ที่นี้ จากนั้นอเล็กจะกรีดผิวหนังบริเวณขาหนีบของเฮนรียาวราว 6 เซนติเมตร และกล้ามเนื้อและไขมันที่ปิดทับอยู่ออก จนกระทั่งสามารถระบุตำแหน่งของเส้นเลือดแดงและเส้นเลือดดำตรงต้นขาในบริเวณที่เรียกว่าสามเหลี่ยมต้นขาได้ เขาจะกรีดเปิดเส้นเลือดดำเป็นแนวยาว

เล็กน้อย และทำอีกครั้งที่เส้นเลือดแดง เพื่อสอดท่อกลวงที่เรียกว่า หลอดแคนนูลา (Cannula) เข้าไปและยึดให้เข้าที่ด้วยด้ายดิบอีกหลายเส้น เมื่อยึดหลอดได้แน่นหนาแล้ว วาล์วในหลอดจะเปิดออก จากนั้น สารละลายฟอร์มาลินจากถังแบบแรงโน้มถ่วงเหนือร่างของเขาจะไหลซึม อย่างนุ่มนวลไปที่วาระบบหลอดเลือดแดงซึ่งแตกแขนงคล้ายกิ่งไม้ใน ร่างของเฮนรี

น้ำยาต้องศพจะไหลผ่านเส้นเลือดไปยังทุกเซลล์ในร่างกายของเขา ไปยังเซลล์ประสาทในสมอง ซึ่งเขาเคยใช้คิดทุกเรื่องที่สำคัญกับตัวเอง ไปยังนิ้วมือที่ใช้จับมือใครบางคนที่เขารัก ไปยังลำคอที่เขาเปล่งคำพูด สุดท้ายซึ่งอาจเป็นเพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ เมื่อสารละลายฟอร์มาลิน ค่อยๆ แทรกซึมไปทั่วเหมือนคลื่นที่ไม่หวนกลับ เลือดในเส้นเลือดจะถูก ไล่ที่และในที่สุดก็ถูกชะออกไปจนเกือบหมด หลังจากสองหรือสามชั่วโมง ของกระบวนการต้องศพที่สงบเงียบ ร่างกายของเขาจะถูกห่อด้วยแผ่น พลาสติกและเก็บไว้จนกว่าจะถึงเวลาต้องนำมาใช้ศึกษา ซึ่งอาจกินเวลา หลายวันหรือแม้กระทั่งหลายเดือนต่อมา

ในช่วงเวลาสั้นๆ นี้ เฮนรีได้เปลี่ยนแปลงไปตามความสมัครใจ ของเขาเอง เปลี่ยนจากชายผู้เป็นที่รู้จักและรักใคร่ของครอบครัว กลายเป็นศพนิรนามที่ระบุตัวตนด้วยหมายเลขประจำตัวเท่านั้น ความ เป็นนิรนามนี้มีความสำคัญ มันปกป้องนักศึกษาและช่วยให้พวกเขาแยก ระหว่างความตายอันน่าเศร้าของเพื่อนมนุษย์คนหนึ่งกับงานที่พวกเขา ต้องทำออกจากกันในแง่ของจิตใจ หากพวกเขาจะผ่าศพครั้งแรกได้โดย ไม่ถูกความสงสารท่วมท้นจนทำอะไรไม่ถูก และขณะเดียวกันก็ยังคง ไว้ซึ่งความเคารพและให้เกียรติได้ พวกเขา ก็จำเป็นต้องฝึกจิตใจให้ มองเห็นร่างกายนี้ว่าเป็นร่างไร้วิญญาณที่ปราศจากตัวตน

เมื่อถึงเวลาที่ร่างกายของเฮนรีต้องแสดงบทบาทในชั้นเรียน กายวิภาคศาสตร์ครั้งแรกของเรา ร่างของเขาถูกวางอยู่บนรถเข็น นำขึ้น

ชั้นบนมาที่ห้องผ่าตัดด้วยลิฟต์สภาพเก่าแงงแองและส่งเสียงดังหนวกหู ก่อนจะถูกเคลื่อนย้ายไปยังโต๊ะผ่าตัดที่มีกระจกบุหับและคลุมไว้ด้วยผ้าขาวเพื่อรอคอยให้นักศึกษาเดินทางมาถึงอย่างเรียบร้อยและอดทน

ทุกวันนี้เราพยายามอย่างมากเพื่อให้การผ่าตัดครั้งแรกของนักศึกษาเป็นที่สุดจํามากที่สุดแต่ไม่ก่อให้เกิดบาดแผลทางจิตใจ นักศึกษาส่วนใหญ่ก็เหมือนกับฉันที่ไม่เคยเห็นศพมาก่อน ในปี 1980 สมัยที่ฉันเริ่มเรียนกายวิภาคนั้นยังไม่มีชั่วโมงแนะนำ ไม่มีกระบวนการค่อย ๆ ทำความคุ้นเคยกับร่างซึ่งจะเป็นครูผู้เฝ้ายามของเราไปอีกหลายเดือน เราทั้งสี่คนเป็นนักศึกษาปริญญาตรีปีสามที่ต่างก็มีความหวาดกลัว เมื่อเรามาถึงในเช้าวันจันทร์พร้อมกับอาวุธคู่กายที่มีเพียงตำรา*กายวิภาคศาสตร์คลินิกสำหรับนักศึกษาแพทย์ของสเนลล์ (Snell's Clinical Anatomy for Medical Students)* คู่มือการผ่าตัดของ*คันทิงแฮมฉบับปรับปรุงของจี. เจ. โรแมนเนส (G.J. Romanes' Cunningham's Manual of Practical Anatomy)* ที่เริ่มใช้ตั้งแต่นานมาแล้ว และชุดเครื่องมือผ่าตัดที่ดูน่ากลัวห่ออยู่ในม้วนผ้าสีกา ก็พวกเราก็ตั่งใจให้ลงมือทำกันเอง เราไม่ได้สวมถุงมือหรือแว่นป้องกันและไม่ทานเสื้อแล็บของเราที่มีสภาพดูไม่เจิด เพราะเราไม่ได้รับอนุญาตให้นำออกจากห้องไปซัก ยุคสมัยช่างเปลี่ยนไปจริง ๆ

บนโต๊ะของเรา เกรแฮมและฉันเห็นกองฟองน้ำ ซึ่งเราเรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าพวกมันจําเป็นอย่างมากสำหรับซับของเหลวส่วนเกินที่ทะลักออกมาขณะผ่า และจําเป็นต้องบิดน้ำออกอยู่บ่อย ๆ ใต้โต๊ะมีถังสแตนเลสสำหรับเก็บรวบรวมชิ้นส่วนเนื้อเยื่อหลังจากผ่าตัดเสร็จในวันนั้น ถือเป็นเรื่องสำคัญมากที่เราจะต้องเก็บทุกชิ้นส่วนของร่างกายเอาไว้ด้วยกัน ต่อให้เป็นเพียงเศษชิ้นส่วนเล็ก ๆ ของกล้ามเนื้อหรือผิวหนังก็ตาม เพื่อที่จะได้ส่งไปฝังหรือเผาได้อย่างครบถ้วนที่สุด ช่าง ๆ พวกเรามีคิวเตอร์คนที่สองผู้ทรงอิทธิพลของเราคอยยืนยามเฝ้า

สังเกตการณ์และรอพวกเขา นั่นก็คือโครงการควบคุมมนุษย์แบบต่อประกอบ ซึ่งอยู่ที่นั่นเพื่อคอยช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่เราจะมองเห็นและสัมผัสได้ได้ชั้น ผิวหนังและกล้ามเนื้อของเฮนรี

เรื่องแรกที่ต้องทำให้ชำนาญคือ การใส่ใบมีดผ่าตัดโดยไม่เจ็บเนื้อตัวเอง การจัดวางช่องยาวแคบๆ บนใบมีดให้ตรงกับส่วนยื่นออกมาของด้ามจับ จากนั้นประคองด้วยคีมให้เข้าที่จนได้ยินเสียงคลิก เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความชำนาญและการฝึกฝน เช่นเดียวกับการดัดใบมีดออก ฉันมักจะติดกับตัวเองว่า น่าจะมีใครสักคนออกแบบได้ดีกว่านี้แน่ๆ

ฉันได้รับการเตือนว่าเวลาผ่าตัด หากสังเกตว่าเริ่มมีเลือดสีแดงสดไหลออกมาจากศพ ก็แค่จำไว้ว่าศพไม่มีเลือดออก นั่นแปลว่าคุณเหมือนนิ้วมือตัวเองเข้าแล้ว ใบมีดผ่าตัดนั้นคมมากและห้องผ่าตัดก็เย็นเฉียบจนคุณไม่รู้สึกรู้สีกว่ามีดเย็นเข้าเนื้อ ดังนั้นสิ่งแรกที่ชี้ให้เห็นว่าคุณบาดเจ็บก็คือภาพเลือดสีแดงสดของคนเป็นซึ่งตัดกับผิวหนังสีน้ำตาลอ่อนที่ผ่านการดองมาแล้วของคนตาย การปนเปื้อนไม่ใช่เรื่องน่ากังวลมากนักเมื่อเทียบกับการจัดการกับร่างที่ยังไม่ผ่านการดอง เพราะกระบวนการดองศพทำให้เนื้อเยื่อปลอดเชื้ออย่างแท้จริง นับว่ายังดีเพราะการจัดการกับใบมีดเล็กๆ ที่จับยาก ขณะที่นิ้วมือเย็นเฉียบและลื่นเพราะไขมันจากร่างกาย ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ทุกวันนี้เมื่อเริ่มภาคการศึกษา เราจะเตรียมพลาสติกปิดแผลและถุงมือผ่าตัดเอาไว้ให้อย่างเหลือเฟือ

เมื่อใส่ใบมีดผ่าตัดลงบนด้ามได้แล้วและไม่มียุติเล็ดไหลออกจากนิ้วมือของคุณแล้ว คุณก็จะต้องโน้มตัวไปเหนือโต๊ะ ทันทีที่ทำแบบนั้น น้ำตาของคุณจะเริ่มไหลออกมาเพราะไอระเหยของฟอร์มาลิน คุ่มือระบุว่าต้องผ่าตัดตรงไหน แต่ไม่ได้บอกว่าต้องผ่าลึกแค่ไหน หรือจะรู้สึกอย่างไร ไม่มีใครอนุญาตคุณอย่างชัดเจนว่าคุณควร “สัมผัส” ภายวิภาคของเฮนรีอย่างไร เพื่อที่จะได้รู้ว่าจะผ่าจากตรงไหนถึงตรงไหน และทั้งหมดก็ดู

ไม่สมเหตุสมผลเลย มันทั้งน่ากลัวนิดๆ และน่าอายหน่อยๆ คุณหยุดชั่วคราวเพื่อพิจารณาว่าจะผ่าลงไปตามแนวกลางลำตัว จากรอยBUMTั้นๆ ของร่องอกตรงฐานคอไปยังขอบล่างของกรงซี่โครง (Ribcage) คราวนี้ใครจะเป็นคนดูและใครจะเป็นคนลงมือผ่าล่ะ คุณมือสั้น การลงมือผ่าครั้งแรกนี้จะติดตรึงอยู่กับนักศึกษาทุกคนไปตลอด ไม่ว่าพวกเขาจะแกล้งทำเฉยชาแค่ไหน เมื่อใดที่ฉันหลับตาลง ก็ยังคงจดจำความรู้สึกนั้นได้ดี และจำได้ว่าเฮนรีอดทนต่อความเงอะงะของคนหนุ่มสาวอย่างพวกเราได้อย่างสมบูรณ์แบบเพียงใด

ในขณะที่อาจารย์ผู้ไม่เคลื่อนไหวนอนอย่างอดทน รอคอยให้คุณเริ่มลงมือ คุณก็ขอโทษเขาอยู่ในใจสำหรับสิ่งที่คุณกำลังจะลงมือด้วยความกล้าว่าจะทำทุกอย่างพัง มือขวาถือมีดผ่าตัด มือซ้ายถือคีม... คุณจะผ่าลึกแค่ไหนดีนะ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่นักศึกษาส่วนใหญ่เริ่มผ่าจากทรวงอก กระดูกหน้าอกอยู่ใกล้กับผิวหนังมากจนไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ยากจะผิดพลาดได้ คุณแค่ผ่าลงไปไม่ลึกมากนักก็พอ คุณจดใจมีดลงไปบนผิวหนังและลากอย่างระมัดระวังลงมาตามผนังทรวงอกที่ร่องเส้นจางๆ ไว้

น่าประหลาดใจว่าผิวหนังแยกออกจากกันอย่างง่ายดาย ผิวหนังให้สัมผัสเหมือนแผ่นหนังที่เย็นและชื้น และในยามที่มันแยกตัวออกจากเนื้อเยื่อ ใต้ใบมีดลงไปคุณก็จะเห็นสีเหลืองอ่อนตัดกันของไขมันใต้ผิวหนัง เมื่อรู้สึกมั่นใจมากขึ้นอีกนิด คุณจะผ่าต่อไปอีกจากกระดูกสันอกตรงกลางพาดผ่านกระดูกไหปลาร้าทั้งสองข้างออกไปยังส่วนปลายของไหล่แต่ละข้าง และคุณก็ได้ทำรอยตัดรูปตัว T ของการชันสูตรศพครั้งแรกสำเร็จ ความกังวลใจที่มีอย่างมากมายจบลงไปในแวบเดียว โลกไม่ได้หยุดหมุน ความโล่งอกนั้นเกินบรรยายและถึงตอนนี้เองที่คุณตระหนักว่า คุณกลับหายใจตลอดขณะทำการชันสูตรทั้งหมดนี้ แม้ว่าหัวใจยังเต้นเร็วและอะดรีนาลินยังสูบฉีดอยู่ แต่คุณ

ประหลาดใจที่พบว่าตัวเองหายกลายเป็นปลิดทิ้งแล้ว และรู้สึกสนใจใคร่รู้แทน

ถึงตอนนี้คุณต้องเปิดเนื้อเยื่อที่อยู่ด้านล่าง คุณเริ่มลอกผิวหนังออก ค่อยๆ แซะมุมแผ่นผิวหนังที่เปิดออกตามแนวกลางลำตัวเหนือกระดูกหน้าอก ตรงจุดเชื่อมระหว่างสองแขนของรูปตัว T คุณเคี้ยวผิวหนังด้วยคีมโดยออกแรงดึงแค่พอให้ใบมีดตัดแยกมันออกจากเนื้อเยื่อได้เท่านั้น คุณไม่จำเป็นต้องตัดจริงๆ เลย ไขมันสีเหลืองจะปรากฏให้เห็น และเมื่อสัมผัสกับมืออุ่นๆ ของคุณ มันก็จะละลาย ทันใดนั้นการถือมีดผ่าตัดและคีมก็จะยากขึ้นและความมั่นใจอันเลือนรางที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานก่อนหน้าก็ระเหยหายไป เมื่อคีมลื่นหลุดจากผิวหนังและไขมันพร้อมกับของเหลวกระเซ็นใส่หน้าคุณ ไม่มีใครเตือนคุณเลยว่าจะเกิดเรื่องนี้ขึ้น พอร์มาลินมีกลิ่นนำคลื่นเหียนแต่รสชาติมันแย่งยิ่งกว่านั้นอีก คุณจะพลาดแบบนี้แค่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

เมื่อลอกผิวหนังต่อไปอีก คุณจะเริ่มสังเกตเห็นจุดแดงเล็กๆ และตระหนักว่าคุณผลอดตัดถูกเส้นเลือดฝอยใต้ผิวหนังไป ทันใดนั้นความยิ่งใหญ่ของร่างกายมนุษย์และข้อมูลมหาศาสตร์ที่บรรจุอยู่ที่กระแทกใจคุณอย่างจัง วันก่อนคุณยังอาจประหลาดใจว่า ทำไมถึงต้องใช้เวลาทั้งปีในการผ่าตัดและทำไมต้องใช้คู่มือการผ่าสามเล่มเต็มๆ ประกอบการเรียน ถึงตอนนี้คุณก็เริ่มกระจำใจแล้วว่า เวลาหนึ่งปีแทบไม่พอ แม้แต่จะศึกษาร่างกายนี้เพียงผิวเผิน คุณรู้สึกเหมือนเป็นมือใหม่อย่างแท้จริง คุณท้อแท้ว่าตัวเองจะจดจำทุกอย่างที่ต้องเรียนรู้ได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะเข้าใจทั้งหมดได้อย่างไร

เมื่อคุณออกแรงดึงคีมอีกเล็กน้อย ใบมีดผ่าตัดคมๆ ก็เฉือนผ่านเนื้อเยื่อเกี่ยวพันแยกออกจากกันอย่างง่ายดายจนน่าตกใจ แม้ว่าสำหรับคุณแล้วมีดผ่าตัดแทบไม่ได้สัมผัสผิวหนังเลยก็ตาม เมื่อกล้ำเนื้อที่อยู่ด้านใต้เปิดเผยให้เห็น ขอบกระดูกผนังทรวงอกสีขาวที่พาดแนวขวาง

ก็ปรากฏโดดเด่นตัดกับสีของกล้ามเนื้อ ราวกับเป็นตะแกรงวางขนมปังปิ้ง ที่ถูกฟอกสีจนขาวซีด สายตาของคุณกวาดไปตามรูปทรงส่วนเว้าและสันนูนของกระดูกโครงร่างข้างตัว ขณะที่ปลายนิ้วมีอัมผัสสัมผัสไปกับกล้ามเนื้อและกระดูกของเฮนรี คุณเริ่มจำแนกและเรียกชื่อกระดูกและส่วนประกอบต่างๆ ของพวกมันที่เป็นโครงสร้างให้ร่างกายมนุษย์ และไม่ทันรู้ตัวคุณก็กำลังพูดภาษาโบราณที่นักกายวิภาคทั่วโลกเข้าใจ ภาษาที่อันเดรียส เวซาลีอุส ผู้ก่อตั้งวิชากายวิภาคศาสตร์สมัยใหม่ในศตวรรษที่สิบหกน่าจะคุ้นเคยเป็นอย่างดี และเขาคือไอดอลในดวงใจของฉันอย่างไม่ต้องสงสัย

ตอนแรกนั้นกล้ามเนื้อที่ต้องไ้จะเห็นเป็นก้อนสีน้ำตาลอ่อน สม่่าเสมอ (แปลกดีที่มันชวนให้นึกถึงปลาหมึกที่ประกอบอยู่ข้าง) แต่เมื่อดูให้ละเอียดมากขึ้น สายตาของคุณจะเริ่มชินกับรูปแบบของมัน คุณจะเห็นแนวของเส้นใยกล้ามเนื้อและเส้นประสาทบาง ๆ ที่มาเลี้ยงมันได้ชัดเจนขึ้น คุณสามารถระบุตำแหน่งจุดเกาะต้นและจุดเกาะปลายของกล้ามเนื้อ และสรุปการทำงานของมันต่อข้อต่อกระดูกที่มันพาดผ่าน ถึงตอนนี้คุณก็หลงใหลในเสน่ห์ของกลไกเชิงตรรกะอันแสนมหัศจรรย์ที่กำลังศึกษาอยู่ ในฐานะคนที่ยังมีชีวิตอยู่ คุณยังคงแยกห่างจากความตาย แต่ความงามอันน่าพิศวงของกายวิภาคมนุษย์ได้สร้างสะพานเชื่อมต่อไปยังโลกของคนตาย สะพานที่น้อยคนนักจะได้ข้ามและไม่มีใครที่ข้ามไปแล้วจะลืมน้ำมันได้ลง ความรู้สึกของการเดินข้ามสะพานดังกล่าวเป็นครั้งแรกถือเป็นประสบการณ์ที่ไม่อาจเกิดขึ้นซ้ำสอง มันมีความพิเศษ

การศึกษากายวิภาคศาสตร์แบ่งแยกนักศึกษออกเป็นสองขั้ว คือ ถ้าไม่รักก็เกลียดมันไปเลย เสน่ห์อยู่ที่ตรรกะและระเบียบแบบแผนของวิชานี้ ข้อเสียคือปริมาณข้อมูลมหาศาลที่ต้องเรียนรู้ และยังมีกลิ่นของฟอร์มาลินด้วย แต่เมื่อเสน่ห์มีน้ำหนักมากกว่าข้อเสีย กายวิภาคศาสตร์

จะประทับตราลึกลงไปถึงจิตวิญญาณของคุณ และคุณก็จะถือว่าตัวเอง เป็นสมาชิกในหมู่ชนชั้นสูงที่มีอภิสิทธิ์ไปตลอดกาล เป็นกลุ่มคนจำนวน น้อยนิดที่มีโอกาสได้เห็นและได้รับการสั่งสอนถึงความลับของสิ่งที่ใช้สร้าง ร่างกายมนุษย์ โดยคนที่เลือกจะยอมให้คุณมองเข้าไปภายในร่างกาย ของพวกเขาเอง เราอาจยืนอยู่บนไหล่ของนักวิชาการผู้ยิ่งใหญ่อย่าง ฮิปโปคราติสและเกเลน และผู้สืบทอดอย่างเลโอนาร์โด ดา วินชี และ เวซาเลียส แต่วีรบุรุษตัวจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้ก็คือ บุรุษและสตรี ผู้เลือกที่จะอุทิศร่างที่สูญสิ้นชีวิตของพวกเขาเพื่อให้ผู้อื่นได้ศึกษา นั่นคือ ผู้บริจาคร่างกายนั่นเอง

กายวิภาคศาสตร์สอนสิ่งต่างๆ มากมายให้คุณ นอกเหนือจากการทำงาน กับส่วนต่างๆ ของร่างกาย มันสอนคุณเกี่ยวกับชีวิตและความตาย มนุษยธรรมและความไม่เห็นแก่ตัว ความเคารพและศักดิ์ศรี สอน เกี่ยวกับการทำงานเป็นทีม ความสำคัญของการใส่ใจในรายละเอียด ความอดทน ความเยือกเย็น และความชำนาญในการใช้มือทำงาน ปฏิสัมพันธ์ของเรากับร่างกายมนุษย์เป็นแบบสัมพันธ์จับต้องและให้ความ รู้สึกเป็นส่วนตัวมากๆ ไม่มีหนังสือ แบบจำลอง หรือคอมพิวเตอร์ กราฟฟิกใดที่จะใกล้เคียงกับการผ่าตัดได้เลยในฐานะวิธีการเรียนรู้วิชาชีพ ของเรา มันเป็นวิธีการเดียวเท่านั้นที่จะทำได้ หากคุณต้องการเป็น นักกายวิภาคตัวจริง

แม้กระนั้นในอดีตมันก็เป็นวิชาที่ถูกใส่ร้ายป้ายสีพอๆ กับที่ได้รับ การเคารพนับถือ นับจากปีอันรุ่งโรจน์ของนักกายวิภาคยุคแรกเริ่ม ตั้งแต่ เกเลนถึงเกรย์ จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ กายวิภาคศาสตร์ยังแปดเปื้อนอยู่ เป็นครั้งคราวจากคนชั่วช้าที่แสวงหาผลประโยชน์ ในศตวรรษที่สิบเก้า

ที่เอดินบระระ การกระทำอันเลวทรามของเบิร์กและแฮร์ ซึ่งกลายมาเป็นฆาตกรเพื่อจัดหาซากศพให้โรงเรียนกายวิภาคศาสตร์ นำไปสู่การออกพระราชบัญญัติกายวิภาคศาสตร์ (Anatomy Act) ปี 1832 แม้จนเมื่อไม่นานมานี้เองในปี 1998 ประติมากร แอนโรน-โนเอล เคลลี ก็ถูกจำคุกข้อหาขโมยชิ้นส่วนศพจากราชวิทยาลัยศัลยแพทย์ (Royal College of Surgeons) จนกลายเป็นกรณีที่กระตุ้นให้เกิดการพิจารณาด้านจริยธรรมในงานศิลปะและสถานะทางกฎหมายของซากมนุษย์ที่บริจาคให้เพื่อวิทยาศาสตร์การแพทย์ และในปี 2005 บริษัทค้าเนื้อเยื่ออเมริกันแห่งหนึ่งต้องปิดตัวลง หลังจากประธานบริษัทถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงฐานจัดหาชิ้นส่วนมนุษย์โดยผิดกฎหมายและขายชิ้นส่วนเหล่านั้นให้ห้องศัลยกรรมต่าง ๆ ดูเหมือนกายวิภาคศาสตร์จะไม่อาจต้านทานต่อกลไกอุปสงค์และอุปทานทางเศรษฐศาสตร์ได้ หรือต่อการกระทำผิดของแก๊งค์มดดันที่ไม่ใส่ใจกับความผิดชอบชั่วดี คักดีศรีหรือมารยาทใด ๆ ดังนั้นจึงถือเป็นเรื่องถูกต้องที่พวกเราต้องปกป้องผู้บริจาคร่างกายของเรา และพวกเขา ก็ได้รับความคุ้มครองจากพระราชบัญญัติของรัฐสภา

ความตายมีเรื่องเงินมาเกี่ยวข้องด้วย ที่ไหนทำเงินได้ก็ยอมมีพวกที่เตรียมตัวข้ามเส้นจริยธรรมเพื่อให้ได้เงินมากขึ้นอยู่เสมอ เมื่อพิจารณาว่าการขายศพเป็นเรื่องถูกกฎหมายในหลายประเทศและมีสถาบันจำนวนหนึ่งทั่วโลกที่ยอมจ่ายราคางาม แม้แต่เพื่อให้ได้แค้โครงกระดูกมนุษย์แบบต่อประกอบ จึงไม่น่าประหลาดใจที่อาชญากรรมโบราณอย่างการปล้นสุสานยังคงดำรงอยู่ได้ในรูปโฉมใหม่ สมัยที่ฉันยังเป็นนักศึกษาในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1980 นั้น โครงกระดูกที่ใช้สอนในห้องผ่าตัดส่วนใหญ่ นำเข้ามาจากอินเดีย ซึ่งถือเป็นแหล่งที่มาของกระดูกสำหรับการแพทย์ของโลกมาอย่างยาวนาน แม้ว่ารัฐบาลอินเดียจะทำให้การส่งออกซากศพเป็นเรื่องผิดกฎหมายในปี 1985 แต่ตลาดมีระดับโลก

ที่นั่นก็ยังคงเฟื่องฟูแม้กระทั่งทุกวันนี้ ในสหราชอาณาจักร เรากลายมาเป็นผู้ที่ไม่ยอมรับการขายกระดูกหรือชิ้นส่วนร่างกายใด ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

สิ่งที่ถือว่ายอมรับได้หรือไม่ได้ในการปฏิบัติต่อซากมนุษย์นั้น มีความเปลี่ยนแปลงกลับไปกลับมาเหมือนทัศนคติทางสังคมต่าง ๆ และบางครั้งก็อาจเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดในระยะเวลาเพียงหนึ่งชั่วอายุคน ปัจจุบันนี้โครงกระดูกที่ใช้สอนนักศึกษากายวิภาคศาสตร์ในสหราชอาณาจักรมีแนวโน้มจะเป็นของจำลองจากพลาสติก และแม้ว่าโครงกระดูกมนุษย์จริงจะยังคงพบได้ตามตู้เก่าฝุ่นจับในห้องปฏิบัติการของโรงเรียนวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ หรือคลินิกของแพทย์เวชปฏิบัติทั่วไป (GP) และศูนย์ฝึกการปฐมพยาบาล แต่ปัจจุบันหน่วยงานจำนวนมากที่มีพวกมันอยู่อย่างถูกกฎหมายก็ไม่สะดวกใจที่จะเก็บรักษาพวกมันไว้บ้างก็เลือกบริจาคให้ภาควิชากายวิภาคศาสตร์ในห้องที่ โดยพวกเขาอาจได้รับเสนอโครงกระดูกเทียมเพื่อใช้แทน

นักกายวิภาคร่วมสมัยต่างจากคนในยุคก่อนหน้าเราตรงที่สามารถค่อย ๆ ใช้เวลาผ่าและใช้ประโยชน์จากศพได้อย่างคุ้มค่ามากขึ้น สำหรับการศึกษของเราที่ลงลึกในรายละเอียดยิบย่อยมากเกี่ยวกับรูปแบบร่างกายมนุษย์ โดยหลักแล้วก็เป็นผลมาจากงานวิจัยหลายศตวรรษในเรื่องการเก็บรักษาร่างกายมนุษย์และการหยุดยั้งกระบวนการเน่าเปื่อยเนื่องจากในยุคแรกนั้นการผ่าศพต้องทำกับศพใหม่ ๆ หลังจากตัดลงจากกรงเหล็กตะแลงแกง¹ นักกายวิภาคจึงมุ่งมั่นในการเก็บรักษาซากศพให้อยู่ได้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยทำตามเทคนิคต่าง ๆ ที่พัฒนาขึ้นในอุตสาหกรรมอาหาร เรียนรู้ที่จะดองในแอลกอฮอล์หรือน้ำเกลือ

¹ Gibbet คือโครงสร้างสำหรับแขวนศพของอาชญากรที่ถูกประหารชีวิตไว้ในที่สาธารณะเพื่อประจานและชมขวัญผู้อื่น ในบางกรณี (เช่น คริสต์ศตวรรษที่ 17) มีการนำอาชญากรที่ยังมีชีวิตอยู่ใส่ในกรงเหล็กและปล่อยให้อดอาหารจนตาย

หรือไม่ก็เรียนรู้วิธีการทำให้แห้งและแช่แข็ง

หลังจากการเสียชีวิตของลอร์ดเนลสันในสมรภูมิตราลการ์ในปี 1805 ร่างของเขาได้รับการเก็บรักษาไว้ในถัง “สปิริตออฟไวน์”² ที่มีบรันดีและเอทานอลในระหว่างการเดินทางนำร่างวีรบุรุษกลับมาประกอบพิธี การดองด้วยแอลกอฮอล์ยังคงเป็นวิธีการเก็บรักษาที่ได้รับความนิยมจนจนกระทั่งมีการค้นพบสารเคมีกลิ่นฉุนอย่างฟอร์มาลดีไฮด์ ซึ่งต่อมาในช่วงปลายศตวรรษที่สิบเก้า ก็ได้พลิกโฉมวงการกายวิภาคศาสตร์ไปอย่างสิ้นเชิง ฟอร์มาลดีไฮด์เป็นสารฆ่าเชื้อ สารฆ่าสิ่งมีชีวิต และสารตรึงสภาพเนื้อเยื่อ มันทำงานได้ดีเสียจนกระทั่งสารละลายของมันซึ่งก็คือฟอร์มาลิน ยังคงเป็นสารดองศพที่ใช้กันอย่างแพร่หลายที่สุดทั่วโลก

แต่ฟอร์มาลดีไฮด์ที่เข้มข้นมากพอเป็นอันตรายต่อสุขภาพมนุษย์และไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมาก็เริ่มมีการพิจารณาถึงทางเลือกอื่น ซึ่งรวมทั้งศพสดแช่แข็ง (Fresh-frozen Cadaver - FFC) โดยที่ร่างแยกเป็นชิ้นนำไปแช่แข็ง จากนั้นจึงนำมาวางให้คลายตัวจากความเย็นเมื่อต้องการผ่า และวิธีดองนุ่ม (Soft-fix) ที่ร่างกายยังคงโค้งงอได้ดีกว่าและมีผิวสัมผัสคล้ายมนุษย์เป็นๆ มากกว่า ในคริสต์ทศวรรษ 1970 นักกายวิภาคศาสตร์ กุนเธอร์ ฟอน เฮเกนส์ ได้บุกเบิกวิธีที่เรียกว่าพลาสติกเนชัน (Plastination) โดยอาศัยการดึงน้ำและไขมันออกภายใต้สุญญากาศและแทนที่ด้วยสารพอลิเมอร์ ส่วนต่างๆ ของร่างกายที่ผ่านกระบวนการนี้จะอยู่ได้ตลอดกาล เพราะจะไม่ย่อยสลาย เราประสบความสำเร็จในการออกแบบสารมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมชนิดใหม่ขึ้นมาแล้ว

² Spirit of Wine (Spiritus Vini) ถูกใช้เป็นครั้งแรกโดยนักธรรมชาติวิทยาธิโอฟราสต์ พาราเซลซัส (ค.ศ. 1493 - 1541) เพื่อเรียกแอลกอฮอล์ที่ผ่านการกลั่น ส่วนคำว่า Alcohol มีรากศัพท์มาจากภาษาอาหรับ *kuwl* ซึ่งเดิมหมายถึง ผงแร่ที่ใช้แต่งตา (กาลีน่า) แต่ถูกนำมาใช้ในความหมายว่า “สวยงามและยอดเยี่ยมที่สุด”

ไม่ว่าจะเกิดความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใดในการเก็บรักษา ร่างกายหรือสำรวจร่างกายผ่านการถ่ายภาพทางการแพทย์ แน่หนอนว่า ตัวกายวิภาคเองก็ยังไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย สิ่งที่เราเคยเห็นในศพ ที่ผ่าในปี 1540 หรือสิ่งที่โรเบิร์ต น็อกซ์ เห็นในปี 1830 โดยหลักแล้ว ไม่ได้แตกต่างกันจากที่เกรแฮมและฉันเห็นระหว่างที่ศึกษาเฮนรีเลย อย่างไรก็ตาม การที่เราเคยเห็นและน็อกซ์จำเป็นต้องผ่าศพสด ๆ พวกเขาจึงมีเวลาจำกัดมากกับศพ จนน่าจะไม่สามารถสร้างความผูกพัน บนพื้นฐานของความไว้วางใจและความเคารพระหว่างผู้ผ่ากับผู้ที่ถูก ผ่าแบบเดียวกับที่ฉันโชคดีได้มีร่วมกับเฮนรี หรือไม่แน่ว่าอาจจะเป็นแค่ เพียงทัศนคติทางสังคมและวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย

สำหรับฉันแล้วจะไม่มีเฮนรีคนที่สอง และสำหรับนักกายวิภาค ศาสตร์ทุกคนก็จะมีเฮนรีคนพิเศษของตัวเอง ฉันเรียนรู้มากมายในปีนั้น เกี่ยวกับตัวฉันเอง เช่นเดียวกับที่เรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างร่างกายมนุษย์ ในฉากชีวิตต่าง ๆ ของเราที่มองย้อนกลับไปเพื่อระบุช่วงเวลาที่ทำให้ เรามีความสุขและได้รับการเติมเต็ม การค้นหาของฉันจะนำพากลับไปหา เฮนรีเสมอ ฉันคงโกหกหากบอกว่าไม่มีช่วงเวลาใดเลยในปีนั้นที่ฉันอยาก จะเลิกกับสิ่งอื่น (ไม่ยกทำ) แต่ก็อยู่น้อยมาก ฉันเกลียดที่ต้องตัด โคนเล็บมือและเล็บเท้าของเขา เพราะรู้สึกไปเองอย่างไม่สมเหตุสมผล ว่าเขาคงต้องรู้สึกเจ็บ และบอกตรง ๆ เลยว่าคงไม่มีใครสนุกกับการล้าง ทำความสะอาดระบบย่อยอาหารหรอก

แต่สำหรับฉันแล้วรางวัลที่ได้จากการศึกษาคนตายนั้นก็มีค่า เหนือกว่ามาก หากเทียบกับช่วงเวลาที่นำอภิมรณน้อยกว่า รวมถึง ความกลัวบีบบังคับจิตใจที่ถ้าโถมเข้ามาในยามที่ต้องตระหนักให้ได้ว่า มีเรื่องที่ต้องจดจำให้แม่นยำมากมายเหลือเกิน ต้องจำกลัมน้ำหนักกว่า 650 มัด ร่วมกับตำแหน่งจุดเกาะต้นและจุดเกาะปลาย เส้นประสาท ที่มาเลี้ยงและการทำงานของพวกมัน เส้นประสาทที่มีชื่อเรียกอีกกว่า

220 เส้น คำรากประสาท³ของพวกมัน และแยกแยะว่าพวกมันเป็นแบบอัตโนมัติ แบบสมอง แบบไขสันหลัง แบบรับรู้ความรู้สึก หรือแบบสั่งการ เส้นเลือดแดงและดำนั้บร้อยที่มีชื่อเฉพาะ ซึ่งกระจายตัวแบบกิ่งก้านต้นไม้ออกจากหัวใจและกลับมาหาหัวใจ จุดกำเนิด การแตกแขนง และโครงสร้างเนื้อเยื่ออ่อนที่เกี่ยวข้อง ไทเนจะยังมีข้อต่ออีกกว่า 360 ข้อ และอย่าให้ฉันเริ่มบ่นเรื่องความสัมพันธ์แบบสามมิติของลำไส้ที่กำลังพัฒนา คัพภวิทยาของเนื้อเยื่อ ประสาทกายวิภาคศาสตร์ และทางเดินประสาทของมันเสีย

ในตอนที่คุณคิดว่ากำลังจะทำความเข้าใจโครงสร้างกายวิภาคเหล่านี้ได้บ้างนั่นเอง พวกมันก็เลื่อนหลุดจากนิ้วมือของคุณไปราวกับสบู่ในห้องน้ำ แล้วคุณก็ต้องเริ่มต้นใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง นำโมโหระมัด แต่การทบทวนข้อเท็จจริงและความเชื่อมโยงมากมายมหาศาลซ้ำแล้วซ้ำเล่าถือเป็นวิธีการเดียวที่จะเรียนรู้และทำความเข้าใจความซับซ้อนแบบสามมิติของมนุษย์ได้ นักกายวิภาคไม่จำเป็นต้องฉลาดเป็นพิเศษ พวกเขาแค่จำเป็นต้องมีความจำดี มีแผนการเรียนรู้ที่เป็นตรรกะ และมีความเข้าใจมิติสัมพันธ์ (Spatial Awareness)

เฮนรีเปิดโอกาสให้ฉันได้เจาะลึกรายละเอียดการทำงานทุกอย่างของร่างกายเขา เพื่อสำรวจความแปรผันของกายวิภาค (ต้องขอบคุณเขาและเส้นเลือดแดงที่หน้าท้องที่ผิดปกติของเขาจริงๆ ฉันไม่มีวันลืมมันได้เลย!) เพื่อให้ฉันหยุดหงิดในยามที่ตัดผ่านบางอย่างที่ฉันควรจะรู้ดีกว่านั้น และช่วยให้ฉันได้ต่อสู้กับระบบประสาทพาราซิมพาเทติก ที่แทบจะมองไม่เห็น เขาอดทนต่อสิ่งเหล่านั้นด้วยความเข้มแข็ง ไม่เคยดูดำหรือทำให้ฉันรู้สึกโง่ และเมื่อเวลาผ่านไป ความสมดุลก็เปลี่ยนไปสู่จุดที่

³ Root Values คือ การระบุว่เส้นประสาทขนาดใหญ่แต่ละเส้นนั้นมีต้นกำเนิดของเส้นใยประสาทมาจากปล้องไขสันหลังส่วนใดบ้าง (เช่น C5, T1) ซึ่งมีความสำคัญต่อการวินิจฉัยความเสียหายของระบบประสาทส่วนปลาย

ฉันเรียนรู้เกี่ยวกับตัวเองได้มากกว่าที่เธออาจจะเคยรู้เกี่ยวกับตัวเองเสียอีก
 ฉันพบว่าเขาไม่ได้สูบบุหรี่ (ปอดของเขาสะอาด) เขาไม่ได้ดื่ม
 มากจนเกินไป (ตับของเขาอยู่ในสภาพดีมาก) เขากินอาหารครบถ้วนดี
 แต่ก็ไม่ได้อินมากจนเกินไป (เขาสูงและเพรียว มีไขมันน้อย แต่ไม่ได้
 ชูบผอม) ไตของเขาปกติดี สมอของเขาก็ไม่มีเนื้องอกและไม่พบ
 หลอดเลือดโป่งพองหรือภาวะขาดเลือด ขณะที่สาเหตุการเสียชีวิตของเขา
 ระบุไว้ว่าเกิดจากกล้ามเนื้อหัวใจตาย แต่หัวใจของเขาก็ยังดูแข็งแรงดี
 สำหรับฉัน แต่ฉันจะไปรู้อะไร ฉันเป็นแค่นักศึกษามีไอ้หมื่นปีที่สาม
 เท่านั้นเอง

บางทีเธออาจเสียชีวิตเพียงเพราะถึงเวลาที่เธอต้องเสียชีวิต และ
 จำเป็นต้องเขียนอะไรบางอย่างลงในใบมรณบัตร บ่อยครั้งที่การระบุ
 สาเหตุการเสียชีวิตของอาจารย์ใหญ่สร้างความกังวลใจให้นักศึกษาของเรา
 เมื่อพวกเขามาตรวจสอบอวัยวะที่เป็นประเด็น แล้วพบว่าไม่มีโรคหรือ
 ความผิดปกติใด เมื่อความตายเกิดจากความชรา และเป็นที่ยอมรับว่า
 ผู้เสียชีวิตประสงค์จะบริจาคร่างกาย สาเหตุการตายที่ระบุไว้มักมาจาก
 การล้นเกินอย่างมีเหตุผล วิธีการเดียวที่จะยืนยันได้แน่นอนคือการ
 ชันสูตรพลิกศพ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวทำให้ร่างกายเสียหายจนใช้ผ่า
 ศึกษาค้นคว้าไม่ได้ และจะขัดต่อความปรารถนาของผู้บริจาค ดังนั้นทราบเท่าที่
 การเสียชีวิตนั้นไม่มีเหตุน่าสงสัยและสอดคล้องกับอายุของผู้เสียชีวิต
 สาเหตุการตายของอาจารย์ใหญ่หลายท่านจึงถูกอนุมานอย่างมีเหตุผลว่า
 เป็นอาการหัวใจวาย โรคหลอดเลือดสมอง หรือปอดบวม ซึ่งถูก
 ฆานานามว่าเป็นเพื่อนแท้ของผู้สูงวัย

เมื่อเราตรวจร่างกายของเฮนรีจนเสร็จสมบูรณ์ตั้งแต่ยอดศีรษะ
 จดปลายเล็บเท้า ไม่มีส่วนใดที่เราไม่ได้ตรวจสอบ ไม่มีส่วนใดที่เรา
 ไม่ได้ศึกษาอย่างละเอียดในตำรา ถูกเถียง ตรวจสอบ และยืนยัน ฉัน
 รู้สึกภูมิใจมากกับชายผู้นี้ที่ฉันไม่เคยได้รู้จักในยามที่เขายังมีชีวิต หายใจ